

HAYALİMLE YÜZLEŞME

Küçüklüğümün en sevdiğim oyunu, annemin aynalı gardırobunun önünde kendi akislerim üzerine kurulu olanıydı. Dolabın iki aynalı kapağını birbirine yaklaştırdıkça artan yansımalarımın sayısı bunu her yapışmada daha da heyecanlandırırdu beni. Her defasında önce muzipçe bir gülümsemeyle göz gezdirirdim her bir ayna görüntüme. Sonra gerçeklik yavaşça kaybolmaya başlar, aynadaki her bir Rana kendi hareketlerimden bağımsız bir şekilde dile gelip günlerini anlatmaya başlardı bana. Hepsinin anlattığı, birbirinden ilgi çekici olurdu. Türlü bilimsel keşifte bulunup ödül töreninden ödül törenine koşandan tut, gelişmemiş bir ülkenin halkı için mücadele eden

bir aktiviste kadar, hepsinin anlattığını gıptayla dinlerdi çocukluğum. Her biri farklı bir düşümü gerçekleştiren birer hayali arkadaşımı benim. Dolabın kapaklarını kapattığımda bile benimle kalmaya, hayal gücümün derinliklerinde gezinmeye devam ederlerdi. Yaşım ilerledikçe ve hayatta yapmam gereken şeyler arttıkça kafamda bunca Rana'yla gezinmek zorlaşmaya başladı. Öncelikle sayılarını azalttım, hepsinden en sevdiğim temel özellikleri alıp tek bir Rana'da birleştirdim en sonunda. Oluşan yeni kişi, hayali arkadaşım olmanın yanı sıra istediğim kişiydi bir nevi, hayallerimde ulaşmak istediğim Rana. Fakat hayal gücümün esnekliğini yitirmesi ve de düşlediğim o kişiden her geçen gün uzaklaşmam sonucu çok uzun süremedi ahbablığımız. Derken bir gün *The Two Fridas* (İki Frida) tablosuna rastlamamla yine eski çocukluk arkadaşım düştü hatırıma. Tablodaki iki Frida birbirlerinden oldukça farklı olduğu halde hâlâ bağlılardı birbirlerine ve el ele tutuşup yan yana oturabiliyorlardı. Peki acaba hayalimle ben karşı karşıya gelsek tutar mıydık birbirimizin elinden onlar gibi, “kalpleri bağlı” imgesi bizim için de geçerli olabilir miydi? Bu düşüncelerle yine geçtim annemin aynalı gardırobunun karşısına ama aralamadım kapaklarını bu sefer.

Bu sefer aynaya ilk bakışım oldukça gergin ve tedirgindi. Öyle ya, ne çok zaman geçmişti biz görüşmeyeli. Acaba ne düşünüyordu şu an hakkımda, çok hayal kırıklığına uğratmış mıydım onu? Düşününce karşısındaki benden mutsuz olması için çok sebep vardı. Onun olduğu kadar cesur olamamıştım, ki onun en önem verdiği erdemdi cesaret. Çoğu güzel şeyin öncüsünün cesaret olduğunu düşünürdü. Pek çok kötü şeyin de korkaklıktan ötürü meydana geldiğini... Yalan, gerçeğin sonuçlarına katlanmaktan korkulduğu için kullanılan bir araçtı mesela. Tarihte pek çok zulüm, buna karşı çıkacak yeteri sayıda cesur insan olmadığı için meydana gelmişti. Pek çok kişisel gelişme, insanlar hata yapmaktan korktuğu için gerçekleşemiyordu. Aynadaki aksim bütün bunların farkında olup cesaretinden taviz vermemişti hiçbir koşulda. Oysa ben yalanlar söylemişim, mesela çeşitli durumların içinden sıyrılıp çıkmak için. Kimi zaman olmuştu, yapılan zorbalıkların farkında olduğum hâlde çıkıp da bir laf edememişim. Hata yapmaksa en korktuğum şeylerden biriydi, sürekli başarısızlıklarımı gizlemeye çalışıp yolun sonunda hiçbir yere varamamıştım. Aramızdaki en önemli farklardan biri de tam bu noktada baş gösteriyordu. O başarısız olmaktan korkmadığı için türlü şey deneyen, önüne çıkan engellerde de pes etmeyip çalışmaya devam eden biriydi. Azimliydik anlayacağınız. Bense ne zaman bir zorlukla karşılaşsam veya bulunduğum ortamda kendimi yetersiz hissetsem hemen geri adım atmıştım. Daha geçen sene gittiğim resim kursundan da ayrılmam bu sebeple değil miydi? Onca yetenekli insanın arasında kendimi çok başarısız bulup kaçırılmamış mıydım hemen? Tüm bunların üzerine ideallerimin peşinde de koşmamıştım. Karşımdaki insan bilimle uğraşmak isterken ben gidip sırf toplum tarafından daha saygın görülüyor diye mühendislik okumayı tercih etmişim. Bütün bunlara rağmen hayalim kabul edecek miydi beni yeniden? Farklılıklarımıza rağmen tablodaki iki Frida gibi bir bütün olabileceğimiz umudu çok mu yersizdi? Kafamdan bu soruları uzaklaştırıp nihayet dikkatimi ona yöneltebildiğimde sadece gülümsediğini gördüm. Bir söz çıkmadı dudaklarından ama anladım ben gözlerinden ne demek istediğini. “Yolun daha bitmedi, sen beni unutma yeter.” diyordu. Ben de geri gülümsedim ona. Hafifçe yanına yaklaştım sonra. Elini tuttum.

KAYNAKÇA

Kahlo, Frida. *The Two Fridas*. 1939. Resim.